

DZAGŪZÁ I BOLŪDŠ

Dzagūzá laisdamōs nu kūka iz kūku,
Sateik sovu vacū draugu bolūdi.
Kur to tu tai steidzīs? Prīca tevi satikt, putnu tik smuku!
Bolūdš palyur caur pīri i dyukdams tai prosa:
— Voi pereklis gotovs, voi ūlys jau dieji?
Kod tik prīceigi kiukōji, smieji!
— Paklauš, tu meža dūdōtōj,
Lai maņ bȳtu vairōk valis i
Bārnus audzejūt nabȳtu jōmierej tik daudz sūļu,
To atļauņ maņ tovā perekli īdāť koč vīnu vīneigu ūlu.
Cīts gon ir tovs pereklis, bet pīteikami styprs:
Tá dūdōdams perāť tu mīreigi vari,
I ka siedi iz sovom ūlom,
To pi tōs pošys řaizis, izperāj munejū ari.
Gūūmm — kūūm, — dori tū pošā, esi vāļ jauna, gleita i
stypra,

Nabyzōj apleik, pastrōdoj — esi nīpra!
— Maņ nav valis, maņ nav valis,
Verīs kūkim lopys cik zalis,
Atlīk tik skandynōť dzīsmis maņ skalis.
— Gūūmmm — gūūmmm — lai nūteik!
Bet īvāroj labi, — muns nūteikums taids:
Kod mozuli pīaugš i spors tīm sōkš rastīs,
Tod atāj i pavuīci dzīsmi tū skaļū,

Navys kai mąš bolūži, — dūdojam pyušom...
— Kukk-kukkū, lai palik kai runōts...!

Tai dzagūzá laižās nu kūka iz kūku,
Kiukoj i smeļās, kiukoj i smeļās,
Mežš piļdeits teik skaņom, kolnūs i lājōs.
A bolūžu mōtá sād tik iz ūlom, sād i perej,
Par nōkūtnis prīcom dūmoj i cerej.

Tai pīnōcá laiks dzagūzái darāt,
Sōkļ mōcāļ kiukōļ, mozuļus skaistūs,
Lai dzīdōtu skali, pa kūkim kod laistūs.

A dzagūzá nūrunu laiž tik pa vieji,
Bolūžam atcārt ar nyknumu spieji, —
— Kukk-kukkūū, kas maņ tī dalis,
Tu redzi ka kūkim lopys vāļ zalis,
Dreiž zīdās jau rudzi, plaukš dreiži mīži,
Nu tō maņ bolsam aizsmokums bīži.

— Gūūmm-gūūmm —, muna prīca i cereiba
Aizsleid pa vieji, vyss pa vieji —
Pyulīņš i nūruna, aizsleid pa vieji...

*

Voi storp mýsim nav taipaļ...?

«Tāvu zemes kalendars» 1964.g.